

(Emil Turiak) Logika argumentácie človeka je niekedy ťažko pochopiteľná. Viackrát som sa stretol s tvrdením: „Keby bol Boh spravodlivý, tak by sa mi zle nevodilo, nebol by som vo väzení.“ Dovoľávame sa Božej spravodlivosti, ktorá má našu tvár. Spravodlivosti, ktorá má byť uplatňovaná na iných, ale k nám má byť nekonečne zhovievavá a milosrdná. Na otázku: „Pýtal si sa Pána Boha pred tým, ako si šiel kradnúť (vydierať, niekoho biť, opíjať sa..., robiť zlo), na to, či je to spravodlivé, prosil si ho o požehnanie seba i tých druhých, modlil si sa...?“ odpoveď znie: „Nie.“ Na otázku: „Keby ti Boh zabránil konať všetko, čo sa ti páči, keby ti nedovolil ísť, kam chceš..., keby ťa zbavil osobnej slobody, bol by si šťastný?“ je odpoveď podobná.

Teda nechceme sa zbaviť slobody, ale chceme sa vyhnúť zodpovednosti. Ak sa po našom zlom rozhodnutí alebo skutku dostavia bolestné alebo smutné dôsledky, vtedy za to môže Boh, hoci rozhodnutie bolo naše. V kontexte Izaiášových slov sa môžeme pýtať i seba samého: „Aký duch veje nado mnou? Je to Boží Duch alebo duch zla?“ Lebo aký duch ma naplňa, taký je i môj život.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)